

ת"פ 40360/11/16 - מדינת ישראל נגד צברי אבן סלאם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 40360-11-16 מדינת ישראל נ' נאציף(עציר)
ואח'

בפני כבוד השופט ד"ר עמי קובו
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

צברי אבן סלאם (עציר)

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד נופר פשרל

ב"כ הנאשם: עו"ד עלא תילוואי

גזר דין בעניינו של נאשם 2

רקע

1. הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**") הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירות כדלקמן:

א. **מעשה פזיזות ורשלנות**, לפי סעיף 338(א)(1) בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

ב. **קבלת רכב גנוב** לפי סעיף 413 י' בחוק.

ג. **שהייה בלתי חוקית בישראל**, עבירה לפי סעיף 12(1) בחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

במאמר מוסגר יצוין כי בהכרעת הדין נרשם בשגגה סעיף 388 במקום 338, ואני מורה על תיקון טעות הסופר.

2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, באישום השני, ביום 1.11.16 החנו ארבעה בעלי רכבים את רכביהם בגני תקווה. במסגרת קשר, במהלך שעות הלילה שבין יום 1.11.16 ליום 2.11.16 נגנבו ארבעת הרכבים על-ידי אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה. בהמשך, במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיע הנאשם 1 לנקודת המפגש, שם המתין להנחיות נוספות מאדם בשם אמג'ד. בעוד הנאשם 1 ממתין בנקודת המפגש, התקשר אמג'ד לנאשם 1 וביקש ממנו לגייס אדם נוסף שיעביר כלי רכב גנוב לשטחים. **נאשם 1, אשר ידע כי הנאשם עובד במכון שטיפה בטיבה, הגיע למכון השטיפה, העיר את הנאשם, ואמר לו שהוא צריך את עזרתו, ובתמורה יקבל הנאשם 1,000 ₪. הנאשם נעתר להצעה והצטרף לנאשם 1 בנקודת המפגש.**

3. בהמשך, הגיע לנקודת המפגש אדם בשם ראיד, כאשר הוא נוהג באחד הרכבים, והסיע את הנאשמים לג'לגוליה, שם המתין להם אדם בשם חמודה עם שלושת כלי הרכב הגנובים. **אז נודע לנאשם כי מדובר בהעברת כלי רכב גנובים לשטחים. הנאשמים, חמודה וראיד, החלו בנסיעה לכיוון השטחים, כאשר ראיד נהג ברכב הכסוף מוביל, אחריו נאשם 1 ברכב השחור, אחריו חמודה**

עמוד 1

ברכב האדום, ולבסוף הנאשם ברכב הלבן. ראיד הוביל את השיירה, ובמהלך הנסיעה בכביש 5, לאחר שעברו את מחסום חוצה שומרון, התקשר ראיד לנאשם 1 ואמר לו שהדרך פנויה עד לצומת גיתי אבישר. בשלב זה עזב ראיד את השיירה והנאשמים וחמודה המשיכו בנסיעה בשלושת כלי הרכב הגנובים לכיוון השטחים.

4. שניר מזכרת (להלן: "שניר"), עובד בחברת איתוראן, הוצב בכביש 5 לכיוון מזרח לזהות כלי רכב גנובים המועברים לשטחים. בשעה 6:15 בבוקר, הבחין שניר בשלושת כלי הרכב הגנובים וחשד בהם. שניר החל בנסיעה אחריהם, ובמקביל דיווח על כך למשטרה. בשלב מסוים עקף את הרכבים ונסע לפניהם. באותה העת, נסע השוטר שי שרייבהנד (להלן: "שי"), בכביש 5, הבחין ברכבים לאחר ששמע על כך דיווח בקשר, וביקש לבצע חסימה משטרתית בסמוך לצומת גיתי אבישר והחל בנסיעה אחרי שלושת הרכבים הגנובים. השוטר אורן כפרי (להלן: "אורן"), אשר היה בסמוך למקום שמע את דיווחו של שי בקשר, וחסם באמצעות רכב משטרתית את שלושת הנתיבים בצומת גיתי אבישר המובילים לכיוון מזר. אורן יצא מהניידת, הנחה את הנהגים שהגיעו למקום לעצור, ויצר פקק תנועה. אורן הבחין ברכבו של שניר, אשר אותת לו לבדוק את כלי הרכב שנמצאים מאחוריו. כאשר אורן החל להתקרב לכיוונם, הבחינו בו הנאשמים וחמודה, ומיד ביצעו פניית פרסה והחלו בנסיעה מהירה לכיוון מערב, כאשר הם נוסעים בניגוד לכיוון התנועה. בעקבותיהם, ביצע שי פניית פרסה, הפעיל אורות כחולים, וכרז להם לעצור. הנאשמים וחמודה המשיכו בנסיעה מהירה, נגד כיוון התנועה, תוך שכלי רכב הנוסעים כחוק נאלצים לסטות מנתיבם כדי להימנע מהתנגשות עם כלי הרכב הגנובים. לאחר מספר מאות מטרים, נטש חמודה את הרכב הגנוב באמצע הכביש ונמלט רגלית. הנאשמים המשיכו בנסיעה מהירה בכביש 5 לכיוון מערב, נגד כיוון התנועה.

5. בסמוך למחלף ברקן, נטש הנאשם את הרכב הגנוב בצד הדרך, נכנס לרכב בו נהג הנאשם 1, והתיישב במושב לצדו. הנאשמים המשיכו בנסיעה, חלפו את מחלף ברקן, נגד כיוון התנועה, וירדו ממנו חזרה לכביש 5 לכיוון מערב עם כיוון הנסיעה.

6. הנאשמים המשיכו בנסיעה פרועה, תוך שהם סוטים לשוליים ו"חותכים" כלי רכב הנוסעים כחוק, עד שהגיעו למחסום חוצה שומרון. בסמוך לפני המחסום נוצר פקק תנועה של כלי רכב אשר המתונו לתורם לעבור במחסום. למרות זאת, הנאשמים המשיכו בנסיעה מהירה לעבר מחסום חוצה שומרון, כאשר הם עוברים במהירות מהנתיב הימני של המחסום, דרך הנתיב האמצעי, לכיוון הנתיב השמאלי, ועוקפים בחדות כלי רכב שעמדו בפקק במחסום.

7. באותה העת, הבודקות הביטחוניות ישראלה קבדה וסתיו פז (להלן: ישראלה ופז) עמדו בעמדת הבידוק של הנתיב השמאלי ביותר במחסום. כלי רכב אחרים עמדו בפקק שנוצר. הנאשמים הגיעו בנסיעה מהירה לעבר הנתיב השמאלי של המחסום, נכנסו בין שני רכבים תוך שהם פוגעים בחלקו הקדמי ימני של אחד הרכבים, ובחלקו האחורי שמאלי של הרכב השני. המשיכו בנסיעה לעבר מעקה ההפרדה, תוך שהם סוטים לשולי המחסום ופוגעים במחסומי פלסטיק שהיו בצדו עד שפגעו בחוזקה בחלק הימני של רכב נוסף. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרם נזק לרכבים של רוסלן ריבוב, יוחנן דורון וקלרה דהן. כתוצאה מהפגיעה ברכבה של קלרה, היא סבלה מכאבים ונזקקה לטיפול רפואי.

8. או אז, איבדו הנאשמים שליטה על הרכב הגנוב, שהתרומם באוויר והתהפך בסמוך לעמדת הבידוק. הבודקות הביטחוניות נאלצו לזנק הצידה כדי להימנע מפגיעת הרכב הגנוב.

כתוצאה מההתהפכות החל לעלות עשן מהרכב הגנוב. מאבטחי המחסום רצו לעבר הרכב, כיוונו לעברו את נשקיהם, וקראו לנאשמים לצאת מהרכב. הנאשמים לא נענו לקריאות המאבטחים ואחד המאבטחים אשר חשש משהנאשמים עלולים לפגוע בחפים מפשע, נאלץ לירות במטרה להרתיע. כתוצאה מהירי נפגע הנאשם ברגלו.

9. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, במסגרתו הודו הנאשמים בכתב אישום האישום המתוקן כמתואר לעיל, ללא הסכמה לעונש.

טיעוני הצדדים

10. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד נופר פשרל, האירוע הסתיים בהתנגשות הרכב במחסום, כפי שתועד בסרטון. מדובר במסכת של מעשים שפגעו במספר ערכים מוגנים. הגנה על החיים של משתמשי הדרך, של המאבטחים, של השוטרים שדלקו אחרי הנאשמים, של נוסעי הדרך והנוסעים שהיו במחסום. נפגע ערך שלמות הגוף. עוד נפגע ערך ריבונות המדינה, ונפגע ערך הקניין של רכושם של בעלי המכוניות הגנובות. מדובר בשימוש ברכב גנוב שיצר סיכון ממשי לחיי אדם. שימוש ברכב בנהיגה פראית דומה לשימוש בנשק חם. במקרה הזה בנס לא נפגעו חיי אדם, ואי אפשר לזקוף זאת לזכות הנאשם. הנאשם היה יכול לחדול מהאירוע בכל שלב. הוא עבר לרכב של הנאשם 1, והמשיך את הנסיעה. הם הגיעו למחסום בנהיגה פרועה, ונבלמו אך ורק כאשר הרכב שבו נסעו התרומם באוויר ונחת. אחרת ספק אם היו נעצרים. בנוסף, הורשע הנאשם בקבלת רכב גנוב, שהוא נהג בו בתמורה לכסף. לא ניתן לומר שחלקו אינו מרכזי. במעשיו, הוא עודד את הנאשם 1. השוטרים בסוף האירוע, מחשש לפגיעה בחיי אדם, ומשום שהדבר היה יכול להיראות כפיגוע, נאלצו לירות באוויר, ורגלו של הנאשם נפגעה. השוטרים עשו כן כמוצא אחרון, מחשש ממשי לפגיעה בחיי אדם, כאשר הנאשמים לא היו מוכנים לצאת מהרכב.

תופעת השהייה הבלתי חוקית והעברת רכבים גנובים לשטחים הינה מכת מדינה. המאשימה מבקשת להעביר מסר בדבר האיסור במעשים אלו ולהרתיע את הנאשם ואחרים. המאשימה סבורה שיש לקבוע שני מתחמים, שכן מדובר באירועים שונים, לעבירת השהייה הבלתי חוקית, ולעבירות קבלת הרכב הגנוב ומעשה הפיזיות והרשלנות. המאשימה הפנתה לפסיקה במקרים דומים. יש לקבוע מתחם עונש שבין 3 ל- 5 שנים, לאור מכלול הנסיבות. במסגרת המתחם יש לזקוף לקולא את הודאת הנאשם, חסכון בזמן שיפוטי והעדר עבר פלילי, ולפיכך יש למקם את הנאשם בשליש התחתון של המתחם. עוד יש להטיל על הנאשם מאסר על תנאי משמעותי, קנס ופיצוי לכלל נפגעי העבירה, בעלי הרכבים שניזוקו והנהגת שנפצעה. הנאשם עצור מיום 2.11.16.

11. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד עלא תילאווי, הנאשם נפצע, נותח בהרדמה, ושהה בבית החולים (צורף מסמך נ/1). לא קיים לנאשם רישום פלילי קודם, ואף לא תיקים פתוחים או סגורים. מדובר בעבירות שבסמכות בית-משפט השלום, ולפיכך יש לגזור את הדין בהתאם לפסיקה המקובלת בבתי-משפט השלום בתיקים דומים. מדובר בשהייה בלתי חוקית שעבד בשטיפת רכבים, הוא לא היה חלק מהתכנון. פנה אליו אדם, וביקש ממנו להתלוות למקום אחר. בתחילה, כשיצא ממקום עבודתו, לא נאמר לו שהוא אמור להשתתף באירוע עברייני. רק בהמשך, כאשר הגיעו לג'לג'וליה, נודע לו במה מדובר. הידיעה על המעשה העברייני הגיעה רק לאחר שיצא ממקום העבודה, ויש להניח שלא היה לו איך לחזור. הנאשם נגרר אחרי הנאשם 1. הנאשם 1 היה בקשר עם הרכב המוביל. בשלב הנסיעה בניגוד לכיוון התנועה, לא נרשם שנסעו מעבר למהירות המותרת, ולא נגרם נזק. הנאשם נטש את הרכב, ולא

הייתה לו ברירה, אלא לעלות לרכב שבו נהג נאשם 1. בהמשך, לא הייתה לו שליטה, ולכן כתב האישום תוקן לנהיגה פזיזה ורשלנית. כאשר התקרבו למחסום, מהירות הנסיעה, על-פי הסרטון, אינה עולה על 10 קמ"ש, אף אם מדובר במהירות גבוהה כאשר מתקרבים למחסום. הירי לא היה לאוויר, אלא לכיוון הנאשם. גררו את הנאשם מהרכב מרחק של כמה מטרים כשהוא פצוע ומדמם. הנאשם הוא זה שנפגע יותר מכל באירוע. אין בסיס לטענת המאשימה שמי שירו בנאשם סברו שמדובר בפיגוע. כל הדיווחים היו על רכבים גנובים. אם היו סבורים שמדובר בפיגוע, לא היו יוצרים פקק תנועה, ומסכנים אזרחים תמימים. לא ניתן להצדיק את הירי כלפי הנאשם. מבחינת הנסיבות הקשורות בעבירה, לא מדובר באירוע מתוכנן מבחינת הנאשם, חלקו היחסי של הנאשם הוא מינורי, הוא לא נהג ברכב, ולא הייתה לו שליטה על הרכב. הידיעה שלו נוצרה בשלב מאוחר של האירוע. הוא לא קיבל תמורה. הוא מהווה חוליה מנוצלת וחלשה ביותר בשרשרת של תעשיית גניבת הרכבים. מתחם העונש צריך להתחיל ממספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל. במסגרת המתחם, יש להתייחס לכך שהנאשם היה בן 18.5 בעת ביצוע העבירה, והינו "בגיר צעיר". יש להתייחס אליו בחמלה. לאור נטילת האחריות, חוסר עבר פלילי, הפגיעה הפיזית שאירעה לו, ותקופת מעצרו, יש להסתפק בתקופת מעצרו עד עתה.

12. הנאשם טען כי נפגע ברגליו, הביע צער על מעשיו. לדבריו, הגיע לישראל כדי לעבוד, ונקלע למצב הזה. כשיצא מטייבה לג'לג'וליה חשב שהנאשם 1 צריך אותו לעזרה, ובהמשך יסיע אותו הביתה, וכלל לא ידוע שהנאשם 1 מתכן לו משהו אחר. המאסר קשה לו, והוא מקבל טיפול.

דין - קביעת מתחם העונש ההולם

13. כתב האישום מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו **מתחם עונש הולם אחד**. אמנם, מדובר באירוע אשר כולל מעשים רבים, החל מהיות הנאשם שוהה בלתי חוקי, עובר לפנייה אליו להצטרף לנאשם 1, דרך קבלת הרכב הגנוב והנהיגה בו, ובהמשך נטישת הרכב הגנוב, מעבר לרכב הגנוב שבו נהג הנאשם 1, והמשך ההימלטות מהשוטרים, עד שנעצר. עם זאת, סבורני כי כל אותם מעשים מהווים חלק משרשרת אחת, אשר לא ניתן לנתק בין חוליותיה, ויש לראותה כאירוע מתגלגל אחד. כפי שנקבע על-ידי כב' השופטת דפנה ברק-ארז בע"פ 4910/13 **גאבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14) המבחן אשר קובע האם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים הינו מבחן הקשר הענייני ההדוק. לפי מבחן זה, עבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע, ובית-המשפט יקבע להן מתחם ענישה אחד. בנסיבות המקרה, סבורני כי קיים קשר ענייני הדוק בין העבירות והמעשים השונים, אשר בוצעו כולם בסמיכות זמנים רבה, כאשר דבר אחד הוביל למשהו, הגם שלנאשם הייתה יכולת לחדול מהמשך המעשה בכל שלב של המעשים.

כך למשל, בע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14), קבע בית-המשפט העליון, מפי כב' השופט ע' פוגלמן כי במקרה של עבירת גניבת רכב וכן עבירות של נהיגה פזיזה ורשלנית והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, היה מקום לסווג את האירוע כאירוע אחד, וזאת בהתאם להלכת ג'אבר (לעיל). גם כאשר הנאשם גנב רכב, המשיך בנהיגה פזיזה ורשלנית תוך שהמטרה דולקת אחריו, ולבסוף הפריע לשוטרים, הרי שבין המעשים מתקיים קשר הדוק המחייב לראותם כאירוע אחד, הואיל והמעשים השונים היוו חלק מאותה תוכנית עבריינית, אף אם זו התגבשה "תוך כדי תנועה", מדובר במעשים שהתקיימו בסמיכות זמנים ונובעים זה מזה.

סבורני כי יישום קביעות בית-המשפט העליון למקרה דנן, מוביל למסקנה כי מדובר באירוע אחד, ואין אף מקום

להפריד את עבירת השהייה הבלתי חוקית מהעבירות הנוספות.

14. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו הינם בשלושה מישורים. ראשית, סיכון חייהם, שלומם ורכושם של המשתמשים ברכב. מדובר לא רק בסיכון תיאורטי, אלא אף בסיכון שבסופו של דבר התממש, כאשר שלושה רכבים נפגעו, בנוסף לרכב הגנוב, ואחת הנהגות אף נזקקה לטיפול רפואי. שנית, פגיעה בקניינו של אדם. העבירה של קבלת רכבים גנובים, מהווה חוליה אחת בשרשרת תעשיית גניבות הרכב, אשר פוגעת באופן קשה בציבור, בקניינו ובממונו. שלישית, הגנה על סמכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה, וזאת בעבירת השב"ח.

15. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן הינה משמעותית. מדובר באירוע מתמשך, אשר תחילתו בעבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל, המשכו בקבלת רכב גנוב, וסופו בהימלטות משוטרים תוך נהיגה פזיזה ורשלנית, ולאחר מכן מעבר לרכב בו נהג הנאשם 1, תוך המשך ההימלטות מן השוטרים, והמשך הסיכון למשתמשים בדרך, עד לפגיעה במספר רכבים שעמדו במחסום, תוך גרימת נזקים משמעותיים. הניסיון להימלט מהמשטרה תוך נהיגה פרועה מעיד על זלזול בחוק ובמשטרה, כמו גם על אדישות לסיכון ציבור המשתמשים בדרך.

השילוב של עבירות רכוש ועבירות הכניסה לישראל יוצר חומרה של ממש. בעניין זה יש להדגיש כי בתי המשפט נוהגים בגישה סלחנית ומקלה כלפי שוהים בלתי חוקיים, אשר עומדים לדין בגין עבירות של כניסה לישראל בלבד, וזאת מתוך הבנה שיש לנהוג במידת הרחמים כלפי מי שנכנס לישראל אך ורק כדי לשבור שבר ולהביא לחם לביתו בעמל כפיו. ברם, גישה זו אינה יכולה להיוותר על כנה במקרה של נאשם אשר במהלך שהותו שלא כדין בישראל מבצע עבירות רכוש שפוגעות בציבור בישראל ונוהג באופן אשר מסכן את הציבור. במקרים אלה נדרשת ענישה מחמירה יותר, אשר תהווה את חומרת המעשים. זאת כמובן מבלי שיהיה בכך כדי להחמיר בעונשו של הנאשם בעבירות הרכוש אך ורק בשל העובדה שמדובר בשוהה בלתי חוקי.

16. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

א. בע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14) נדחה בית-המשפט העליון ערעור על עונשו של נאשם אשר הורשע בעבירות של נהיגה פזיזה ורשלנית, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו וגניבת רכב, ונדון לעונש של 30 חודשי מאסר בפועל. בית-המשפט העליון העמיד את מתחם הענישה על הטווח שבין 12 לבין 32 חודשים.

ב. בע"פ 3802/10 **אלון נ' מדינת ישראל** (26.10.10) נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע בעבירות של מעשה פזיזות ורשלנות ברכב לפי סעיף 338 לחוק העונשין, לצד עבירות לפי סעיף 243 ו-244 לחוק העונשין ונדון ל-30 חודשי מאסר בפועל.

ג. בע"פ 5691/09 **גבארין נ' מדינת ישראל** (11.10.09) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות של מעשה פזיזות ורשלנות, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, חבלה במזיד, נהיגה ללא רישיון נהיגה, ללא רישיון רכב וללא ביטוח תקף והסתייעות ברכב לביצוע פשע ונדון לעונש של 24 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

ד. בע"פ 5800/11 **שלהב נ' מדינת ישראל** (22.3.12) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע על-פי הודאתו בעבירות של מעשה פזיזות ורשלנות, גניבת רכב, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, ונהיגה ללא רישיון, ונדון ל-16 חודשי מאסר בפועל.

- ה. בע"פ 8116/10 **אבו עמאר נ' מדינת ישראל** (10.3.11) נדחה ערעור של נאשם אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של נהיגה בפזיזות, היזק בזדון והעלבת עובד ציבור, ונדון ל- 15 חודשי מאסר בפועל.
- ו. בע"פ 4836/11 **חמאד נ' מדינת ישראל** (11.1.12) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של מעשה פזיזות ורשלנות, גניבת רכב, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, ונדון ל- 14 חודשי מאסר בפועל.
- ז. בעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 4595-12-11 **מצארוה נ' מדינת ישראל** (29.1.12), נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירות של גניבת רכב, פריצה לרכב בצוותא, נהיגה בקלות ראש, נהיגה ללא רישיון, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו ועבירות נלוות, ונדון ל-18 חודשי מאסר בפועל.
- ח. בת"פ (פ"ת) 41274-02-12 **מדינת ישראל נ' עבדאללה** (5.9.12) הורשע הנאשם 1 בעבירות של קבלת רכוב גנוב, סיוע לגניבה רכב, שהייה בישראל שלא כדין, מעשה פזיזות ורשלנות, ועבירות נלוות, ונדון לעונש של 17 חודשי מאסר בפועל (23 חודשים כולל הפעלת עונשי מאסר על תנאי).
- ט. בת"פ (רמ') 58723-03-14 **מדינת ישראל נ' אקרא** (26.10.14) הורשע הנאשם בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, קבלת רכב גנוב, ונהיגה פוזת של רכב, ונדון לעונש של 15 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת עונש מאסר על תנאי במצטבר (סה"כ 19 חודשי מאסר בפועל).
- י. בת"פ (רמ') 49148-01-14 **מדינת ישראל נ' שרים** (26.10.14) נדון נאשם אשר הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, קבלת רכב גנוב, ניסיון גניבת רכב, מעשה פזיזות ורשלנות ועבירות נלוות, לעונש של 14 חודשי מאסר בפועל.
- יא. בת"פ (פ"ת) 9235-02-13 **מדינת ישראל נ' אבו הניה** (17.9.13) הורשע נאשם בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה פוזת של רכב והפרעת שוטרי במילוי תפקידו, לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל.
17. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לנסיבות הבאות:
- א. **הנאשם לא היה שותף לתכנון שקדם לביצוע העבירה**, אלא צורף לביצוע העבירות על-ידי הנאשם 1, כאשר רק לאחר שהצטרף לנאשם 1, יצא ממקום עבודתו בטייבה, והגיע לג'לג'וליה, נודע לו על הכוונה לבצע את העבירה. בהמשך, האירוע התפתח "תוך כדי תנועה", מבלי שקדם לכך תכנון.
- ב. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות הינו נמוך יחסית**. בהקשר זה יש לתת את הדעת לכך שלא הנאשם יזם את האירוע. הנאשם שהה בישראל שלא כדין, ועבד בשטיפת מכוניות. הנאשם 1 הגיע אליו, העיר אותו משנתו, ואמר לו שהוא צריך את עזרתו, תוך שהבטיח לו תמורה כספית. הנאשם נעתר להצעה והצטרף אל נאשם 1, מבלי שידע בשלב זה על הכוונה להעביר רכבים גנובים לשטחים. רק בהמשך, בהיותם בג'לג'וליה, נודע לנאשם כי מדובר בהעברת כלי רכב גנובים לשטחים.
- גם בחלקו הבא של האירוע, כאשר נסעו ברכבים הגנובים, חלקו של הנאשם לא היה המרכזי, הואיל והוא

נסע אחרון בשיירה, כאשר ראיד הוביל את השיירה, ועמד בקשר עם הנאשם 1. בהמשך האירוע, כאשר ניסו להימלט מהשוטרים, ובשלב שבו הנאשם נהג ברכב הגנוב תוך הימלטות מהשוטרים, הרי שחלקו היה משמעותי. לעומת זאת, לאחר מכן, הנאשם נטש את הרכב, ועבר לשבת ברכב שבו נהג הנאשם 1. בשלב זה, שבו הנאשם ישב לצד הנהג, מובן הדבר שהשליטה העיקרית בהתגלגלות האירועים הייתה בידיו של הנאשם 1, ולא בידי הנאשם, גם אם הנאשם היה שותף למעשים.

לפיכך, התבוננות כללית על האירוע, מובילה למסקנה שחלקו היחסי של הנאשם במעשים היה נמוך יחסית, וניכר כי הושפע מהנאשם 1 במעשים. עם זאת, הנאשם נטל חלק בכל שלבי האירוע, מתחילתו ועד תומו, וזאת על אף שהיה ביכולתו לחדול ממנו בכל שלב.

ג. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה הינו משמעותי. נהיגת הנאשם ברכב, בניגוד לכיוון התנועה, כאשר הם בורחים מפני שוטרים אשר דולקים אחריהם, יוצרת סיכון משמעותי לנוסעים בכביש.** בהמשך, והגם שהנאשם כבר לא נהג ברכב, הנזק אשר היה צפוי להיגרם היה רב אף יותר, כאשר הנאשם 1 נהג ברכב, תוך סיכון חיי אנשים בנתיב תחבורה, ובעת שהנאשם יושב לצדו. לקראת סוף האירוע הנאשמים איבדו שליטה על הרכב, אשר התרומם באוויר והתהפך בסמוך לעמדת הבידוק, כך ששתי המאבטחות אשר עמדו במקום נאלצו לזנק הצידה כדי להימנע מפגיעת הרכב. אלמלא הספיקו המאבטחות לזנק הצידה, הן היו עלולות להיפגע מהרכב בעת התהפכותו.

ד. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה כולל פגיעה ברכב הגנוב שבו נהג הנאשם 1, נזק שנגרם לשלושה רכבים אשר נפגעו בסמוך למחסום (רכביהם של יוחנן, רוסלן וקלרה).** כמו-כן, נהגת באחד הרכבים שנפגעו, קלרה, סבלה מכאבים ונזקקה לטיפול רפואי.

ה. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה; הסיבה אשר הובילה את הנאשם לביצוע העבירה של שהייה בלתי חוקית הייתה כלכלית, וכך גם הסכמתו להעביר רכבים גנובים לשטחים (מעת שנודע לו על כך).** הסיבה שהובילה את הנאשם לבצע את העבירה של מעשה פזיזות ורשלנות, הינה הרצון להימלט מן השוטרים והחשש שייתפס.

18. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** הינו החל מ-16 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל.

19. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם

20. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו;** מובן הדבר כי עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם, שהינו "בגיר צעיר" יליד 1998, והיה בן כ-18.5 בעת ביצוע העבירה, וזהו מאסרו הראשון.

ב. **הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה.** כתוצאה ממעשי הנאשם, ולאחר שהרכב בו נסע הנאשם עם הנאשם 1 התהפך, מאבטחי המחסום כיוונו את נשקיהם וקראו לנאשמים לצאת מהרכב. הנאשמים לא נענו לקריאות המאבטחים, ואחד המאבטחים, אשר חשש שהנאשמים עלולים לפגוע בחפים מפשע נאלץ לירות כדי להרתיע. כתוצאה מהירי נפגע הנאשם ברגלו. הנאשם

אושפז בבית חולים במחלקה אורתופדית, שם קיבל טיפול. בהקשר זה יובהר כי מחד גיסא, לא ניתן לקבוע כי המאבטחים חששו מכך שמדובר בפיגוע, כטענת המאשימה, וזאת בשים לב לכך שהדברים אינם מופיעים בכתב האישום ולא הובאה שום ראיה לכך. מאידך גיסא, אין מקום לקבוע כי הירי לא היה מוצדק, כטענת ההגנה, וזאת בהעדר בסיס ראיתי לקביעה כזו. על-פי כתב האישום המאבטחים חששו שהנאשמים עלולים לפגוע בחפים מפשע, ולפיכך אחד מהם ירה, וכתוצאה מכך נפגע הנאשם.

ג. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו.** הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, ונטל אחריות למעשיו.

ד. **אין לחובתו של הנאשם שום עבר פלילי מכל מין וסוג.**

21. עוד יש לתת את הדעת לשיקול הרתעת הרבים, בשים לב לכך שהעבירות הנוגעות לשרשרת גניבות הרכבים אשר מועברים בסופו של דבר לשטחים, הינן עבירות שכיחות, אשר מבוצעות למען בצע כסף, ומכאן שיש להרתיע מפני ביצוע עבירות אלה, באמצעות ענישה מתאימה.

22. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל, ברף הנמוך יחסית של המתחם.

סוף דבר

23. **אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **18 חודשי מאסר בפועל** שמנינם מיום מעצרו 2.11.16.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר על עבירת רכוש מסוג פשע או עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מיום שחרורו מן המאסר על עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. 3 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור הנאשם במשך שנה וחצי מיום שחרורו מן המאסר עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ה. פיצוי כספי בסך של 4,000 ₪, לבעלי הרכבים שנפגעו, אשר יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.10.17, ויחולק בין עדי תביעה 20, 21, 23 ו- 25 (יחזקאל, רוסלן, יוחנן וקלרה) (1,000 ₪ לכל אחד).

ו. קנס כספי בסך של 1,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1.1.18. לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ' אלול תשע"ז, 11 ספטמבר 2017, בנוכחות הצדדים.

עמוד 8

